

Петя Дубарова
Листата-сънища!

До сънените тротоари лежат потоци от листа – жълти, бели, черни, премръзнали от тишина. Докосва ги и вятър, с есен есента и те се свиват като болни женски длани. Една студена струя въздух ги пръска из премръзналата улица. Те се търкат о асфалта, блъскат се едно о друго и накрая млъкват като мъртви птици.

Цяла нощ кресливи ветрове ги мятат в грубите си длани, зариват ги в мокри гробове и давят ги в студени локви. Звездите пък през бели очила го гледат и сълзите си не скриват.

Те шарят ги с точки и петна, а после си играят с тях на карти и ветрените – своите въздушия, рисуват върху жълтата им плът. Земята тръпне ужасена, когато пак се съберат и стенат – бездомни, слепи и ранени. Така минават много дни. Умират жълтите листа – красиви като лялото червено, и в прах превръщат се – студен и лепкав.

Как силно те приличат на нощите ми есенни, на сънищата страшни, горчиви и солени – премятани и блъскани от разум полусънен и до сутринта умиращи.

03.11.1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6048>]